

РЕШЕНИЕ

№ 455

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-20, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Костадинова

при участието на секретаря Снежана П. Т.а
като разгледа докладваното от Татяна Костадинова Търговско дело № 20221100902316 по описа за 2022 година

Предявени са искове с правно основание чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ.

Ищецът Национална агенция за приходите твърди, че държавата била кредитор на ответника „Б.“ ООД (н.), спрямо когото с решение от 06.11.2020 г. било открито производство по несъстоятелност. С молба изх. № М-24-28-604/20#18/08.12.2020 г. ищецът предявил държавни вземания, сред които и лихви размер от 145 137,66 лв., обезпечени със запор върху четири броя моторни превозни средства, наложен по реда на ДОПК с Постановление изх. № С200022-022-0071101/13.10.2020 г. и вписан по реда на ЗОЗ в регистъра за особените залози на 17.11.2020 г. Част от тези вземания обаче не били приети от синдика, а други били включени в списъка на приетите вземания с ред на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ въпреки вписания запор. Срещу списъците ищецът подал възражение, което било частично уважено - неприетите вземания били включени в одобрения от съда списък на приетите вземания, но за нито едно от обезпечените със запора вземания не било предвидено удовлетворяване в първи ред. Ето защо ищецът моли съда да установи привилегия за удовлетворяване на процесните вземания в производството по несъстоятелност по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ и да му присъди разноски за настоящото производство.

Ответникът „Б.“ ООД (н.) не взима становище.

Синдикът, конституиран на основание чл. 694, ал. 4 ТЗ, моли за отхвърляне на исковете.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По допустимостта:

С решение от 06.11.2020 г., вписано в търговския регистър на 10.11.2020 г., е открито производство по несъстоятелност на „Б.“ ООД (н.). В

срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ с молба изх. № М-24-28-604/20#18/08.12.2020 г. ищецът е предявил вземанията на държавата, вкл. процесните вземания за лихви. Част от тях са включени от синдика в списък на неприетите вземания, а друга част са приети, но с ред на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ. С определение от 02.12.2022 г., постановено по реда на чл. 692, ал. 4 ТЗ, неприетите от синдика вземания са приети, но с поредност чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ, както и е оставено без уважение възражението на ищеца срещу определената от синдика поредност на вече приетите вземания.

Определението по чл. 692, ал. 4 ТЗ е обявено в търговския регистър на 02.12.2022 г., поради което **исковете се явяват предявени в преклузивния срок** по чл. 694, ал. 6 ТЗ. С тях ищецът желае да установи, че процесните вземания се ползват с непризната от съда привилегия, което е **допустим предмет на исково производство по чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ по аргумент от чл. 726, ал. 2 ТЗ**.

По основателността:

С молба изх. № М-24-28-604/20#18/08.12.2020 г. ищецът е предявил публични вземания, сред които и процесните - за лихви върху главниците по справки-декларации, подадени в периода 14.01.2014 г. – 13.03.2015 г., и върху главниците по декларации обр. 6, подадени за периода 09.2013 г. – 02.2015 г., в общ размер от 145 137,66 лв. За тях е посочил, че са обезпечени и поради това следва да получат ред на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ.

Като доказателство е прието Постановление № С200022-022-0071101/13.10.2020 г., издадено по реда на ДОПК, за налагане на заповор върху четири леки автомобила за обезпечаване на вземания за лихва в общ размер от 145 137,66 лв. От удостоверение от ЦРОЗ е видно, че наложеният заповор е вписан на 17.11.2020 г., т.е. след датата на откриване на производството по несъстоятелност.

При тези факти **спорни** са следните въпроси:

1). Наложеният по реда на ДОПК и вписан по реда на ЗОЗ заповор за обезпечаване на предявените от НАП вземания **създава ли привилегия** за тяхното удовлетворение по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ при реализация на заповорираното имущество в производството по несъстоятелност;

2). Ако отговорът на предходния въпрос е положителен, то **противопоставим** ли е на кредиторите на масата на несъстоятелността заповорът, вписан по реда на ЗОЗ след откриване на производството по несъстоятелност.

За отговор на първия въпрос съдът съобрази тълкуването, дадено във формиралата се и **вече константна съдебна практика** (вж. напр. Определение № 60399/01.07.2021 г. по т. д. № 2171/2020 г., ТК, II т. о. на ВКС, Определение № 295/21.05.2021 г. по т. д. № 1585/2020 г., ТК, II т. о. на ВКС), чието възприемане от настоящия състав би удовлетворило изискването за придвидимост.

Така, според Определение № 415/04.07.2022 г. по т. д. № 2421/2021 г. на ВКС, ТК, II т.о., **както в теорията, така и в съдебната практика, при съобразяване нормите на чл. 459, ал. 1 вр. чл. 457, ал. 1 и чл. 460 ГПК, чл. 217, ал. 1 и, ал. 3 и чл. 194, ал. 5 ДОПК, чл. 638, ал. 4 ТЗ и т. 7 от ТР № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, вече е наложено становище за прилагане на нормата на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ корективно**

относно частта □, визираща вземания, обезпечени със запови и възбрани, вписани по реда на ЗОЗ, а именно - че в полза на кредиторите, обезпечили изпълнението на вземанията си с тях, не се поражда привилегия за предпочтително удовлетворяване преди останалите кредитори.“ С Определение № 412/01.07.2022 г. по т. д. № 1657/2021 г. на ВКС, ТК, II т.о., не е допуснато касационно обжалване на въззивно решение, с което е възприет гореизложеният извод след извършване на **исторически анализ на разпоредбата на чл. 26, ал. 3, т. II ЗОЗ**, предвиждала до изменението ѝ през 2016 г. вписване на наложените по реда на ДОПК запови. Заключено е, че с изменение на разпоредбата възможността за вписване на такива запови по ЗОЗ се явява законово неуредена, поради което дори да са извършвани вписвания в съответните регистри, те биха били недопустими. Идентично разрешение е дадено и с Определение № 302/30.05.2022 г. по т. д. № 1327/2021 г. на ВКС, ТК, I т.о., съгласно което „**вече е налице натрупване на практика, в която е застъпено становището, че вписването на запови има за последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор (чл. 12, ал. 2 и чл. 30, ал. I ЗОЗ), но той не променя качеството си на хирографарен такъв. Отчита се, че целта на вписването на обезпечителните мерки по реда на ЗОЗ не е да създаде право на предпочтително удовлетворяване, а на предимство при конкуренция между различните способи на принудително изпълнение върху същото имущество. Вискателят, вписал запови по реда на ЗОЗ, няма специални права и привилегии спрямо останалите кредитори на несъстоятелността, защото наложените в изпълнителното производство запови са непротипоставими на кредиторите на несъстоятелността (чл. 638, ал. 4, изр. 2 ТЗ).**“.

С Определение № 228/18.04.2022 г. по т. д. № 1241/2021 г. на ВКС, ТК, II т.о., са възпроизведени допълнителни мотиви на въззивния съд, с които се разяснява необходимостта от корективно тълкуване de lege lata на чл. 722, ал. I, т. I ТЗ в частта, предвиждаща привилегия при удовлетворяване на вземанията, обезпечени със запови или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ, а именно, че разпоредбата на чл. 722, ал. I, т. I ТЗ е насочена да уреди въпроса за „**предимството при конкуренция между различните способи за принудително изпълнение върху същото имущество, като вписването на насочването на изпълнение по реда на ГПК и ДОПК има за последица да осуети пристъпването към изпълнение от страна на заложенния кредитор (чл. 32а ЗОЗ)**“, но не и да създаде привилегия за вземанията, обезпечени с наложен по ДОПК запови. Идентично разрешение е възприето и в Определение № 155/28.03.2022 г. по т. д. № 979/2021 г. на ВКС, ТК, I т.о., съгласно което „**вписването на запови има за последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор по отношение на кредитор, в чиято полза е учреден по-късно особен залог върху заповираното имущество (чл. 12, ал. 2 и чл. 30, ал. I ЗОЗ), като при принудително изпълнение заложенният кредитор ще има качеството на хирографарен, а не на обезпечен. В този смисъл вписването на запови не дава право на вискателя да се удовлетвори предпочтително от имуществото, върху което е учреден залога, като такова право не може да има и кредиторът с прието вземане в производството по несъстоятелност**“. Отчетена е и разпоредбата на чл. 638, ал. 4 ТЗ, „**изключваща противопоставимост на такива мерки след откриване на производството по несъстоятелност, както и регламентацията на специално предвидения ред за зачитане на привилегия с отделна сметка за**

разпределение по чл. 724 ТЗ на цена на заложена или ипотekiрана вещь, съответно на вещь, върху която има право на задържане, но не и на възбранена или заповорана вещь.“

Ето защо по първия спорен въпрос следва да се приеме, че наложеният по реда на ДОПК и вписан по реда на ЗОЗ заповор ***не създава за публичните вземания, за чието събиране е наложен, привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ.***

Дори обаче разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ да бъде приложена без горепосоченото корективно тълкуване, то в случая ищецът отново не би ползвал привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ. Съгласно чл. 2, ал. 1 ЗОЗ в редакцията, действаща след 30.12.2016 г., залоът се учредява с вписването му в ЦРОЗ, т.е. тогава се счита и наложен, а според чл. 638, ал. 4 ТЗ ***след откриване на производството по несъстоятелност не се допуска налагане*** на обезпечителни мерки върху имущество от масата на несъстоятелността, съответно такива не биха могли да бъдат противопоставими на останалите кредитори.

Поради изложеното исовете за установяване на посочената привилегия следва да бъдат отхвърлени.

По разноските:

Ищецът няма право на разноси. Ответникът не претендира такива. Държавната такса за разглеждане на делото остава за сметка на съда, доколкото ищецът е освободен от внасянето й.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Национална агенция за приходите срещу „Б.“ ООД (н.), ЕИК ****, исове с правно основание чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ за установяване, че вземанията за лихви в общ размер от 145 137,66 лв., начислени върху главници по справки-декларации, подадени в периода 14.01.2014 г. – 13.03.2015 г., и върху главници по декларации обр. 6, подадени за периода 09.2013 г. – 02.2015 г., и предявени с молба изх. № М-24-28-604/20#18/08.12.2020 г., следва да бъдат удовлетворени в производството по несъстоятелност с поредност по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ.

Решението може да бъде обжалвано пред Апелативен съд – гр. София в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Софийски градски съд: _____